

[Hanne Reintoft.]

og overnormerer personale — når man så ikke får stillingerne besat og derpå skærer budgettet ned til de ca. 90 pct. besatte stillinger, så kan man kalde det nedskæring eller ej, det korte af det lange er, at budgettet ikke længere kan bære den normering, man selv har ment var nødvendig. Og jeg tror, man inden for åndssvageforsorgens organisationer vil sige, at man har måttet kæmpe for hver eneste normering, og den er veldokumenteret.

Ib Christensen (DR):

Da en del af debatten har drejet sig om, hvorvidt åndssvageforsorgen havde fået bevillinger nok eller ikke, idet nogle mente, at åndssvageforsorgen kunne have fået flere bevillinger, respektive ikke har udnyttet de givne bevillinger på grund af manglende planlægning og styring, så synes jeg, at dette taler for at stemme for det af hr. Melchior fremsatte dagsordensforslag, som jeg kan støtte, og som jeg ikke opfatter som en overbudspolitik, for det vil selvfølgelig til enhver tid være folketingets suveræne ret at bestemme, i hvilket omfang folketinget skønner at de pågældende behov er relevante.

Melchior (CD):

Der er nogen, der opfatter dagsordener som rettet mod nogen. Jeg opfatter en dagsorden som en afslutning på en debat, som en konklusion af det, der er fremgået af en debat. Der er indtil to af dagens ordførere, som har sagt til mig, at indholdet i det af mig stillede dagsordensforslag jo er betydningsløst, for det siger jo kun det, som vi har sagt hele dagen. Jeg føler altså, at det er rimeligt, når man med velberåd nu har afsat passende tid til denne debat, at man så også lader den munde ud i noget kortfattet og klart forståeligt.

Hertil siger nogle, at man behøver ikke sige selvfølgeligheder. Det er da rigtigt. Man behøver ikke konstatere hele tiden, hvad dato det er, eller hvad klokken er. Men der er dog visse naturlige ting, som man dog siger. Kommer man på fødselsdagsvisit, så siger man til lykke, trods det at fødselaren ikke er spor i tvivl om, at man er kommet for at ønske ham til lykke, ligesom man kondolerer til en begravelse, skønt alle godt kender éns følelser. Der er visse ting, som

det er af betydning at få sagt på rette tid og sted. Når man har ønsket denne debat og ikke en udveksling af dokumenter — og jeg må nok sige, at jeg har været meget skuffet over, at så mange medlemmer i dette folketing, som har ønsket en redegørelse fra ministeren, glimrede ved deres fraværelse bare i det kvarter, det tog ministeren at aflægge denne redegørelse — når man altså har ønsket denne debat, så synes jeg, at det mindste, man kan gøre, og det billigste, man kan gøre, det er enten at kondolere eller at gratulere og lade de mennesker, som det mest angår, og alle de, der arbejder med det, og resten af befolkningen, som også interesserer sig for det, let fatteligt forstå — for de kan jo ikke følge disse 8 timers debat —: hvad var det så, der var folketingets mening om den sag?

Derfor er en konklusion, der kortfattet siger, hvad man stort set har været enig om at gå ind for, ikke noget overbud. For det første foreligger der ikke noget bud — det må være en forudsætning for, at der kan være tale om et overbud — og for det andet er det en naturlig, høflig og sober fremgangsmåde, inden man skilles at sige: skal vi så lige line up. Da det her i folketinget ikke er sådan, at formanden, sådan som ved visse andre møder, er den, der liner up og drager konklusioner, foretager en sammenfatning af dagens indhold, så er det ganske naturligt, at de debatterende selv gør det. Dette er baggrunden, ikke noget med spil for galleriet. Det er der overhovedet ikke tale om, når man siger noget, som man er sikker på at alle kunne tilslutte sig.

Jeg har været til en del vælgermøder og også til en del politiske møder efter valget, og dér er spørgsmålet om åndssvageforsorgen igen og igen blevet rejst. Og ved I, hvad det bliver på de møder — nogle af de damer og herrer har selv deltaget i dem — det bliver indsukret i sympati. Også i radio- og tv-udsendelser er alle for, men i det øjeblik man bare skal sige, at man anmoder ministeren om ekstraordinært at lave en oversigt over, om der er behov for midler, hvorefter tinget, som det alene tilkommer, skal tage stilling til rimeligheden af disse midlers bevilling eller ej, så siger man: det kan vi ikke, for det er spil for galleriet. Så skal man lade være med, alle partiets repræsentanter, rundt om på møder at sige: det skal vi nok,